

6 VÄGEN

6.1 Inledning

¹Självförverkligandets väg är mödosamma arbetets väg från okunnighet till allvetenhet, från oförmåga och vanmakt till allmakt, från ofrihet till frihet. Vägen till sanningen är den egna livserfarenhetens väg genom upplevelse av verkligheten. Vartenda steg av vägen måste individen själv vandra. Ingen annan kan gå den åt honom.

²Vi får finna oss i att vår vandring sker i mörker, att vi på sin höjd ser några få steg framför oss.

³Modet kommer av att veta vägen. Därför söker de svarta utplåna vetenskapen om vägen och så göra människorna modlösa.

⁴Underifrån ter sig vägen som en lång rad avståenden, försakelser, uppoffringar. Ovanifrån ter den sig som en lång rad uppbrott, frigörelser, uppvaknanden.

⁵Esoteriska talesättet ”Innan en människa kan gå vägen, måste hon själv ha blivit vägen” innebär att människan genom att förvärva egenskaper och förmågor (alla dylika bestående av molekyler eller atomer med sitt slag av medvetenhet och energi) även i materiellt avseende bygger sin trappa till högre regioner och världar. I höljena ersätts undan för undan lägre molekylarslag med högre, tills höljena slutligen måste bestå av enbart atomer. Därefter kan höljena undvaras och vid behov automatiskt formas på nytt. Därtill behövs suveränitet i atomslaget.

⁶Den information som ges om lärjungaskapet är avsedd endast som en första orientering, icke som en uppmuntran till någon att fantisera sig in i tillstånd, som kan medföra endast besvikelse. Vi har alla långt kvar. Men själva möjligheten i en framtid visar den väg som alla en gång ska gå, och det vetandet underlättar orienteringen mot ett mål att sträva efter. Att veta fordringarna är ett mycket värdefullt vetande.

6.2 Stadigt på vägen

¹Individen har uppnått ett bestämt och viktigt stadium i vandringen på vägen, när han har förvärvat ett ”bestående tyngdcentrum”. Detta innebär att det bland de många stridande impulserna inom personligheten, de olika ”rollerna”, utkristalliserat sig en bestämd strävan, som gör att hans liv har fått en klar riktning: mot självförverkligandet, mot förverkligandet av målet, mot förvärvet av lärjungaskapet. Han har då som regel också funnit en livsuppgift, som sammanhänger med denna strävan.

²Detta stadium kännetecknas också av att individen inte lämnar vägen, annat än kanske för kortare tider, så att han alltid kan återanknyta till vandrandet och arbetet. Innan individen nått detta definitiva stadium, som också kallas ”människa 4”, kommer han att uppvisa mer eller mindre tydliga tendenser till fladder. Det målmedvetna vandrandet på vägen har då ersatt irrandet fram och tillbaka.

³”De som engagerat sig i de ockulta vetenskaperna, måste antingen nå sitt mål eller gå förlorade. När man en gång väl är inne på vägen till kunskapen om verkligheten är att tvivla att riskera galenskap, är att komma till ett tvärstopp att falla, är att rygga tillbaka att stupa ner i avgrunden.” (Pytagoras)

6.3 Vägen är prövningarnas väg, provens väg

¹Vägen är prövningarnas väg, vägen är provens väg. På ingen etapp av vägen upphör prövningarna och proven. Det kan tyckas som om 45-jaget avlagt slutprovet, ty han har erhållit mästargraden. Men ännu större prov väntar på vägen till 44-jaget. Och så fortsätter det ända upp till det högsta kosmiska riket.

²Mycket vanligt är att aspiranter uppfattar prov och erbjudna tillfällen som två skilda saker och därtill prov som något ”negativt” och erbjudna tillfällen som något ”positivt”: det ena är

något ”som krävs av en”, det andra ”något som ges till en”. Denna felsyn tillhör det oförvandlade förstajagets otaliga illusioner, närmare bestämt ”förvärvskomplexet”, vars motto skulle kunna sägas vara ”det är saligare att taga än att giva”. Varje prov, läraren eller en äldre lärjunge utsätter aspiranten för, är också ett erbjudet tillfälle: man får visa vad man går för, man ställs inför en möjlighet att knytas närmare lärarens arbete, man får ett erbjudande eller tillfälle att ytterligare tränas i tjänandets svåra konst.

³Det gäller att inte se för långt i fjärran, så att man inte uppfattar det som ligger alldeles framför näsan på en: erbjudanden, tillfällen som inte kommer åter, prov man omärkligt sätts på.

⁴Många misslyckas i de prov de sätts på, därför att de gladeligen tror att de inte behöver sättas på prov (!) eller därför att de tror sig kunna veta hur proven ser ut eller när de kommer eller förväntar sig bli förvarnade om dem. Men om de som prövas kunde veta eller förvarnas om proven, vore dessa inga prov – det säger ju sunda förnuftet.

⁵Prov är heller ingenting, som liknar de föreställningar som det sentimentala tänkandet gör sig om dem. Man blir inte ”godkänd” därför att man är en så ”god människa”, så helgonlik, mild, en så ”ljus själ”, avstår från de eller de begären etc. i oändlighet. Prov handlar uteslutande om för arbetet väsentliga egenskaper, beslut och handlingar som visar pålitlighet, uthållighet, mod, orygglighet, ansvarstagande, effektivitet och exakthet i uppgifternas fullgörande etc.

⁶Om människorna kunde inse vilken skada de gör sig själva och andra med sina halvhjärtade beslut och icke fullgjorda åtaganden! Det är bättre att icke besluta, att icke åtaga sig något än att besluta eller åtaga sig för att sedan lämna det ogjort eller halvgjort.

⁷De flesta aspiranter och lärjungar tror att de får utstå tillräckligt och att de prövas till det yttersta av vad de förmår. Så är icke fallet. De djupare liggande kraftkällorna hos dem har ännu inte frammanats, och den spänning de borde handla och leva under från dag till dag är ännu så länge endast svag – icke alltkrävande.

⁸Vägen är objektiv. Den är det den är oberoende av våra åsikter, förväntningar, mer eller mindre felaktiga föreställningar om den. Det är inte vår uppgift att ställa upp krav eller villkor för vägen och vår vandring på den. Det är däremot vår uppgift, så snart vi nått insikten, att uppfatta vägens egna krav och villkor, och uppfatta dessa så klart och oförvrängt som på vår nivå är möjligt.

6.4 Vägen är skolornas väg

¹En väg utan skolor är ingen väg. Sanningen är icke ett väglöst land, och vägen är skolornas väg.

²Skolorna har sinsemellan något olika fokus och inriktning ifråga om det grundläggande esoteriska temat ”identifikation och frigörelse”. ”Sydliga” skolor betonar identifikationen med det högre, ”föreningen med gudomen”. ”Nordliga” skolor framhåller frigörelsen från det lägre. Detta skall förstås inte fattas i någon absolut betydelse. Givetvis lär även de ”nordliga” skolorna lärjungarna att sträva efter förening med gudomskollektiven i högre riken. Det ligger ingen rangordning i högre eller lägre mellan de båda kategorierna, och ”nordlig” och ”sydlig” skall inte fattas i bokstavlig, geografisk bemärkelse.

³Initiativet till grundandet av en esoterisk skola kan inte komma från en människa, inte ens från en framskriden människa, en äldre lärjunge eller ett kausaljag. Initiativet kan komma endast från planethierarkins ledare och lärare och kan endast vara ett led i planethierarkins planer, som utomstående inte har någon insyn i. I samband med att esoteriken numera i vissa delar är exoteriskt tillgänglig, får vi tyvärr räkna med att omogna studerar denna och inbillar sig allt möjligt om sig själva, däribland naturligtvis också att stå i kontakt med hierarkin och – ännu värre – att ha fått dess uppdrag att grunda en esoterisk skola. Dylika falska skolor har redan framträtt i flera länder, också i Sverige. De kommer alla att misslyckas och försvinna, eftersom de saknar den nödvändiga kontakten med och ledningen från hierarkin och de likaledes nödvändiga tre: ”rätt tid, rätt plats, rätta människor”. De saknar också vissa andra

kännetecken, som endast äkta, av planethierarkin grundade och ledda skolor kan äga och som endast invigda över en viss grad kan urskilja.

⁴Varje äkta skola lever så länge den leds av lärare, som kan förklara läran också i dess dunklaste, mest svårfattliga delar och som kan leda lärjungarna på vägens mest prövande, törnbeströdda etapper. Många gånger i det förflutna har det hänt att en skola dött, därför att hierofanten bland sina lärjungar icke funnit någon värdig efterträdare. Hierofanten insåg att det var bättre att låta skolan dö med honom än låta den fortleva med en ofullständig, sämre undervisning och ledning. ”Varför låta kroppen leva vidare, om anden redan flytt den?” kunde ha varit hans motto. Detta är en läxa och ett memento också för vår tid. Hellre upplös en organisation än se den förfuska sitt ändamål.

⁵Skolan är en nerdimensionering i människans världar av någon av planethierarkins strålgrupper (ashramer), och studiegruppen är i sin tur en nerdimensionering av skolan. Nerdimensionering betyder alltid begränsning, försämring, kvalitetsförlust, ty det är omöjligt att föra ned en formande energi från ett högre slags verklighet till ett lägre slags utan att väsentliga kvaliteter förloras. Det är lärarnas och de äldre lärjungarnas huvudsakliga ansvar att se till att vid nerdimensioneringen de ursprungliga ideerna och principerna bibehålls så rena och så litet förstörda som möjligt. Ansvaret fortvarar sedan och visar sig i lärarnas och de äldre lärjungarnas ständiga ansträngningar att motverka avvikelser från de ursprungligen givna ideerna och principerna, att hindra förfall och urartning.

⁶I hierarkins strålgrupper sker inga sådana avvikelser, inget förfall och ingen urartning. Dessa grupper finns väsentligen i essentialvärlden och står under ständig kontroll av ett 44-jag, sekunderat av 45-jag och 46-jag, och denna kontroll borgar för oföränderlig hierarkisk kvalitet. Skolor däremot förfaller allt eftersom tiden går, och studiegrupper förfaller ännu snabbare. Det är ofrånkomligt i ”förfallets världar”, som mental-, emotional- och fysiska världen efter gammalt kallas inom skolorna.

⁷Att förfallet är ofrånkomligt betyder dock icke att skolornas lärjungar och gruppernas medlemmar icke efter bästa förmåga skall söka motverka det. Detta gör de genom att vara vaksamma på de vissa oönskade tendenser hos dem själva, tendenser som motverkar skolans rätta arbete. Detta förutsätter dels vilja och förmåga till själviakttagelse, dels ärlighet, dels vilja till frigörelse. De som ofta iakttar sig själva, är ärliga om det dåliga de då ser och vill anstränga sig att arbeta bort det: dessa människor menar allvar med självförverkligandet och kan gå vidare framåt.

⁸Bland oönskade tendenser kan man nämna: otålighet, okunnighet, sentimentalitet och intellektualism.

⁹Otålighet med det ”lilla” man ”fått” och begär att ”få” mera är en aspekt av förvärvstendensen, girigheten. Denna är ett av den oförvandlade människans mest utmärkande drag. I människornas liv kretsar allt kring vad man kan ”få”, ”förvärva” eller ”skaffa sig”, helst så billigt som möjligt, och detta ligger till grund för köp och försäljning. På esoterikens väg däremot handlar det inte om att få utan om att ge: att tjäna snarare än att betjäna. Det handlar inte i första hand om att förvärva, utan om att göra sig av med, frigöra sig ifrån: begränsande synsätt, felaktiga inställningar, illusioner och fiktioner. Innan man kan ”få” mera, måste man visa att man gjort sig förtjänt av, rätt använt, det man redan ”fått”.

¹⁰Okunnigheten, eller snarare oförmågan och oviljan att lära och att ständigt lära om, gör att man ersätter sökandet efter kunskap med vad som helst annat: dogmatism, fanatism, maktens ideologier (politisk korrekthet), sällskapslivets spel och lekar (”se mig, behaga mig, belöna mig”).

¹¹Sentimentalitet är solarplexusenergiernas herravälde över hjärtats energier, illusionismens dominans över den verkliga kärleken. Skillnaden visar sig i förståelsens kvalitet: sentimentaliteten förytligar, medan den verkliga kärleken från hjärtat fördjupar uppfattningen.

¹²Intellektualismen är det lägre mentalas sätt att söka undfly ansvaret för att förverkliga

läran genom frossande i teorier utan viktigare anknytning med eller tillämpning i livet. Dess kännetecken är avsaknaden av perspektiv, av proportioner, sinne för det väsentliga, närsynt upptagenhet med detaljer, oförmåga att se helheter, djupare samband och verkliga orsaker.

¹³Allt detta motverkar man effektivast genom att på allvar anamma den tjänande inställningen.

¹⁴Lärarna och deras närmaste, äldre lärjungar gör det bästa möjliga urvalet av människor som skall undervisas vid rätt tid och på rätt plats. Därefter kan någon eller flera av dessa tre faktorer försämrats: människorna är inte längre de rätta, tiden eller platsen är inte längre den rätta. De ursprungliga förutsättningarna råder då inte längre. Lärarna och de äldre lärjungarna har då dragit sin kraft tillbaka från verksamheten. Denna kan emellertid fortvara lång tid därefter men i uppenbart förfallen form. Det visar sig ofta omöjligt att återuppliva en dylik. I ett visst tidigt skede kan det fortfarande vara möjligt – genom att människorna förmås att bryta felaktiga vanemönster de antagit i strid mot ursprungligen givna regler, genom att de människor, som kan återanknytas, får ingå i nya grupper. För dem som vant sig vid den felaktiga situationen kan ett dylikt återupplivande te sig som en avvikelse från, en förvanskning av den ”rätta läran”, men i så fall beror det på att de inte vet den egna gemenskapens historia, vilka ideer och principer som från början vägledde den.

¹⁵Att skolor ofrånkomligen förfaller medför att lärarna från ”livets insida” med cyklisk regelbundenhet grundar nya skolor. De utgår därvid från principen om ”rätt tid, rätt plats och rätta människor” kompletterad med principerna om rätt material (det studium, de övningar och det arbete de förelägger lärjungarna), rätt inriktning (möjlig efter de förklaringar lärarna ger om hur materialet skall uppfattas) och rätt ändamål (avsikten och målet med skolans verksamhet, sammanhängande med vilken av de sju hierarkiska strålgropperna den lyder under).

6.5 *Vägen är initiationernas väg*

¹Initiationernas väg är väsentligen insikternas eller uppenbarelsernas väg. Den oerfarne neofyten får ständigt insikter och uppfattar dessa som de mest märkvärdiga intuitioner. Det som då egentligen sker är att han blir medveten om kausal (47:3) kunskap. För den invigde däremot betyder intuitionen essential (46:4-7) kunskap om planetregeringens plan och om hur denna plan genomförs på kortare och längre sikt. Den insikt som ges vid initiation kommer kausalmedvetenheten till del, uppfattas av det högsta mentala (47:4) och överföres senare, ibland långt senare, till hjärnan.

²Initiation handlar väsentligen icke om att förstajaget förenas med eller, riktigare, underordnas andrajaget, ty detta måste lärjungen till stor del åstadkomma genom eget arbete. Initiation handlar tvärtom om att det begynnande tredjejaget steg för steg integreras med det förenade förstajaget–andrajaget. Liksom medvetenhetsaspekten dominerar hos andrajaget, härskar viljaspekten hos tredjejaget. Liksom för lärjungen i början av initiationernas väg medvetenhetsaspekten ter sig som den väsentliga och viktiga, ter sig senare för den invigde viljaspekten som den väsentliga: vilja såsom uppoffrande liv, insikt om planen och tjänande enligt planen.

6.6 *Den initiatiska vägen och den mystiska vägen*

¹Allmänheten kan inte skilja esoterik från mystik. Det kan icke heller de lärde, som hämtar vad de tror sig veta om saken ur böcker hellre än de lyssnar på människor, som har egen erfarenhet av antingen den esoteriska eller den mystiska vägen. Också de som ivrigast förnekar de saker esoteriken talar om, alltså de religiösa exoteristerna, vägrar inse att det finns något ”översinnligt” utanför deras eget område. En del av skulden till denna sammanblandning får förvisso esoteriker själva taga på sig, i den mån de inte har klargjort de stora och väsentliga olikheter som skiljer esoteriken och mystiken åt. Sålunda är det alldeles oriktigt att säga att ”esoterikern är en praktisk mystiker”. Det räcker sannerligen inte för mystikern att enbart bli mer handlingskraftig i den fysiska världen för att därmed genast vara inne på den esoteriska

vägen.

²Den esoteriska vägen är initiationernas väg, vilket den mystiska vägen inte är. Den esoteriska vägen är den initiatiska vägen, och därmed är väsentligen allt sagt. Esoterikern förbereder sig för initiation, underkastar sig den därför nödvändiga disciplinen, de därför erforderliga reglerna. Detta innebär metodiskt förfarande, medan mystiken saknar metod.

³Mystiken är passiv, medan initiationernas väg är aktiv. Detta betyder att i mystiken individen begränsar sig till att bara taga emot det som kommer till honom och såsom det kommer till honom utan att han själv har någon del däri. Och häri ligger den främsta faran i att på detta sätt förhålla sig ”öppen” för alla inflytanden, vilket slags ursprung de än må ha. Dessutom besitter mystikern sällan den läromässiga, teoretiska förberedelse, som skulle möjliggöra för honom att öva en kvalitativ urskillning gentemot dessa inflytelser. På den initiatiska vägen däremot har individen själv initiativet i det förverkligande som han metodiskt och under en sträng och ständig kontroll fullföljer och som normalt skall leda till att han når bortom gränserna för det individuella och det blott mänskligt möjliga. Detta är nödvändigtvis utgångspunkten för all strävan till förverkligande på den initiatiska vägen. Den mystiska vägen däremot är begränsad till det individuella och mänskliga. Denna skillnad visar tydligt att ingen kan samtidigt gå den initiatiska och den mystiska vägen. Mystikern kan senare lämna mystiken, bli esoteriker och invigd, men esoterikern kan inte återgå till mystiken.

⁴De som går den esoteriska vägen indelas som bekant i tre klasser eller grader: aspiranter, lärjungar och invigda. Också denna indelning visar att esoterik inte är mystik, ty den anger även hur individerna förmår arbeta med det högre mentala och det kausala – medvetenhetslag, som mystikern inte strävar efter att förvärva. Aspiranter befinner sig som regel i det lägre mentala (47:6) men strävar att alltmer aktivera det högre mentala (47:5, senare 4). Lärjungar måste ha redan aktiverat detta högre mentala och strävar numera att aktivera det kausala (47:3, senare 47:2). Med invigda menas de som genomgått tredje initiationen och alltså är kausalt självmedvetna (de båda lägsta gradernas invigda räknas som lärjungar).

⁵Det s.k. mystikerstadiet börjar på högre nivåerna i 48:3, när attraktionen vuxit sig så stark, att ”förnuftet” (47:6,7) icke längre kan utöva någon kontroll.

⁶För mystikern är levnadskonst det väsentliga. Andra, mera mentalt betonade vill först och främst ha kunskap om verkligheten för att med vetskap om tillvarons verkliga mening kunna bestämma hur de ska tänka, säga och göra.

⁷Det är på detta som den gamla motsättningen mellan mystikern (emotionalisten) och esoterikern (mentalisten) beror. Mystikern anser att mänskliga förnuftet icke kan förklara tillvaron, vilket det ju icke heller kan. Esoterikern vet detta och stannar icke heller vid det mänskliga förnuftets möjligheter att konstatera överfysiska fakta utan söker det högre förnuft som kan uppnå kontakt med platoniska idévärlden, kausalvärlden. Tills han förvärvat detta högre förnuft, godtar han inga andra överfysiska fakta än dem från planethierarkin. Bevis för att föregivna fakta också är verkliga fakta erhåller han genom att de intar sin givna plats i pytagoreernas hylozoiska mentalsystem och är de enklaste, mest generella förklaringarna på förut oförklarliga företeelser.

⁸Mystikern kan, visserligen i sällsynta fall, nå momentan kontakt med essentialvärlden (46) och få försmak av dess sällhet men icke fatta något i denna värld, eftersom han saknar den kausala medvetenhetens intuition, som är en nödvändig förutsättning.

⁹Mystikern, som icke aktiverat medvetenheten i tredje mentala molekylarslaget (47:5) men lyckats aktivera medvetenheten i de två högsta emotionala molekylarslagen (48:2,3), saknar möjlighet att mentalt kontrollera sin emotionala fantasi, varför han med denna drunknar i medvetenhets-oceanen.

¹⁰Mystikern fylls med frid och rofylld harmoni, fri från fruktan, oro, sorger och bekymmer. Han anser att om människan är olycklig, det blott visar att hon utesluter sig själv från enheten.

¹¹För den som fångats av mystikens attraktioner förefaller självförverkligandet enkelt, idea-

let inom räckhåll, målet lättuppnåeligt. Emellertid följs de extatiska perioderna av andra, i vilka depressioner med känslor av vanmakt inför sedda uppgifter, problemen förefaller olösliga, det man eftersträvar oåtkomligt. Därtill kommer att dålig sådd, som icke utan skada kunnat skördas på lägre nivåer, nu måste skördas.

¹²Esoterikern, som går den initiatiska vägen, har mystikerstadiet bakom sig, icke framför sig. Han ”känner igen sig” i mystikern och har full förståelse för mystiken, vilket innebär erkännande av dess omistliga värden men också ofrånkomliga begränsning. Allt det värdefulla i mystiken – enhetsupplevelsen, gudshängivenheten, den tillspetsade målinriktningen – finns också i esoteriken och har där satts in i sitt rätta perspektiv och underbyggs med förnuftiga begrepp och verklighetskunskap.

6.7 Vägens första, förberedande stadium

¹Enligt Patañjalis *Yogasūtras* består vägens första, förberedande stadium (*kriyā yoga*) av tre slags aktiviteter: övningar för självdisciplin, självstudium av anbefallda skrifter och gudshängivenhet. Detta är utan vidare tillämpligt för dagens esoterikstuderande, liksom allt hos Patañjali (planethierarkin anser att *Yogasūtraer* bör användas till handbok i medvetenhetsutveckling i åtminstone ytterligare åtta tusen år). Ständigt bedrivande av övningar för självdisciplin och intensivt studium av den befintliga esoteriska litteraturen är självklarheter, som ej tarvar ytterligare förklaring. Den studerandes gudshängivenhet riktas först mot Augoeides, som alltid är den förste läraren. Andrajaget är förstajagets ”gud”, och Augoeides är ett andrajag. Allteftersom esoterikern kommer mer under andrajagets inflytande för att sedan själv alltmer bli andrajag, behöver han ett tredjejag att rikta sin gudshängivenhet mot. Naturligast för hylozoikern, den nutida pytagorén, är givetvis att rikta denna hängivenhet mot Pytagoras, som numera är en medlem av sjätte naturriket eller första gudomsriket, ett tredjejag, alltså ett gudomligt väsen. Han förbereder sig som bäst att bli 43-jag och att övertaga ledningen för hela planethierarkin, när Christos–Maitreya lämnar vår planet för att fortsätta sin interstellara medvetenhetsexpansion.

6.8 Lärjungaskap

¹Övergången till femte riket innebär att monaden, dittills centrad i förstatriaden, överflyttar till andratriaden. Denna process genomföres i etapper under en serie inkarnationer, varunder monaden undan för undan centrar sig i andratriadens tre enheter; såsom kausaljag i mentalatomen (47:1), essentialjag i 46:1 och superessentialjag i 45:4 (numera i tredjetriadens 45:1). Det antal inkarnationer, som fordras för detta, beror på individens målmedvetenhet, uthållighet och vilja till enhet.

²Ursprungligen innebar övergången att monaden i förstatriadens mentalmolekyl via kausalhöljets innersta centrum övergick till andratriadens mentalatom, varigenom den från att vara ett förstajag blev ett andrajag. Planethierarkin säger att detta teoretiskt visserligen icke är omöjligt utan lärare från planethierarkin men att ett dylikt förfarande är utan exempel. De ifrågavarande processerna för aktivering av högre medvetenhet och vilja kräver ett sådant metodiskt tillvägagångssätt att den individ, som utan kompetent lärares ledning försöker sig på detta, icke kan undgå att begå ödesdiga misstag med katastrofala följder. Utan planethierarkins hjälp kan således ingen människa bli ett andrajag.

³För att veta och kunna måste därför människan först bli lärjunge till planethierarkin; det är enda vägen. Den teoretiska kunskap vi fått från hierarkin är nödvändiga grunden för riktig världs- och livsåskådning. För att praktiskt förverkliga fordras emellertid ofantligt mycket mera: att förvärva andrajagets medvetenhet, att bli ett andrajag. Metoden för definitiva aktiveringen av andrajagets medvetenhet är alltid individuellt utformad av esoteriske läraren. Läraren, handlande på hierarkins uppdrag, tillhandahåller såväl metoden som de energier, vilka är nödvändiga för uppstigandet.

⁴För att bli antagen fordras såsom minimikrav att individen efter genomgången helgoninkarnation (i vilken han förvärvat medvetenhet i högsta emotionala molekylarslaget, 48:2) förvärvat perspektivmedvetenhet (47:5) och ägnar sitt liv åt att tjäna mänskligheten och evolutionen. Han har genomskådat maktens, ärans och rikedomens illusioner, insett människans oförmåga att lösa verklighetens problem (som filosoferna tror sig kunna), insett vetenskapens oerhörda begränsning även i fysiskt avseende (emedan den icke vet något om eterhöljet och dess fyra molekylarslag). Genom sitt tjänande av andra än sig själv visar han sig äga förutsättningar för att förvärva essentialmedvetenhetens gemensamhetsmedvetenhet och uppgå i gruppmedvetenhet.

⁵Fordringarna för lärjungaskap skärps undan för undan i den mån mänskliga eliten (individer på humanitetsstadiet) ökar i antal och även förvärvar esoterisk kunskap och därmed en enormt ökad livsförståelse.

⁶De ökade fordringarna för lärjungaskap och avancemang inom planethierarkin har medfört att det icke så mycket är fråga om att bli kausaljag, essentialjag (46), superessentialjag (45) som fastmer att bli ett andrajag och därefter ett tredjejag. Det gäller att erövra alla tre medvetenheterna i andratriaden och i tredjetriaden. Även om detta tills vidare måste ske i etapper, räknar man med att de tre medvetenheterna från början är levande realiteter, att det finns ”procenttal” av alla tre redan vid första steget. Detta ställer givetvis ökade krav på såväl individen som på Augoeides, Protogonos och lärarna i planethierarkin.

⁷Läraren lovar inte lärjungarna vare sig snara resultat eller märkliga förmågors utveckling. De resultat lärjungarna erhåller beror helt och hållet på dem själva: på deras tålmod, exakthet i detaljerna, den disciplin de är beredda att ålägga sig i livet och deras självglömska. Lärjungarna uppmanas att bortse från resultat och att arbeta utan identifiering och fixering (det som förr brukade kallas ”bundenhet”), ty de kan inte exakt veta vilka mål läraren har ställt upp för dem. Lärjungarna uppmanas även att avstå från att öva den ständiga självanalys, som är ett så utmärkande drag hos inåtvända, mystiskt anlagda västerlänningar.

6.9 Lärjungaskap är gruppliv

¹Intill år 1920 var lärjungaskap ett personligt förhållande mellan en lärare i femte naturriket och en utvald individ i fjärde naturriket. Efter år 1920 rör det sig om ett förhållande mellan ett 45-jag och en grupp individer. Förutsättning för lärjungaskap är alltså grupp-gemenskap. Gruppens alla medlemmar står i telepatisk förbindelse med varandra. Gruppens uppgift är icke i första hand medvetenhetsutveckling, utan gemensamt arbete av något slag för mänskligheten.

²Förr var övergången från fjärde till femte naturriket en individuell process. En efter en hade nått perspektivmedvetenhet (47:5), så att han kunde läras förvärva kausalmedvetenhet (47:3). Emellertid inkarnerar numera så många klaner på humanitetsstadiet att individuell behandling inte längre är möjlig. Kraven för lärjungaskap har därför skärpts, så att individers övergång till essentialvärlden sker i grupp. Detta betyder att de måste gemensamt bidra till att forma en essential grupp-själ i essentialvärlden. Detta har också den fördelen att de kompletterar varandras emotionala, mentala och kausala egenskaper, varigenom individerna får en stabilitet, som ingen av dem ensam förmår förvärva. Tack vare denna grupp-själ kan de lättare uppgå i essentiala kollektivet. Lärjungarna måste alltså redan i fysiska världen finna ”sin grupp”, i vilken kritik är utesluten, alla hjälper varandra att utvecklas, alla känner sig såsom ”en själ” (just vad essential ”kärlek” betyder). Det innebär också en gruppens kollektivmedvetenhet, i vilken alla vet vad de övriga tänker och känner.

6.10 Gruppen

¹Planethierarkin åstadkommer sina effekter i fysiska världen genom makten av sitt förenade, medvetna tänkande. Detta är en lärdom också för oss, om vi vill vara planethierarkins lärjungar. En medvetet tänkande, samarbetande grupp åstadkommer mångfalt mer än de ingåen-

de individerna skulle göra var för sig.

²Första målet är därför att svetsa samman och ena gruppen, så att varje medlem av den kan arbeta i nära mental förening och samverka med alla de andra. Gruppenhet är första ansträngningen hos varje esoterisk grupp liksom hos planethierarkin själv.

³De olika grupperna avses med tiden lära sig samarbeta i den stora departementsgrupp (strålgupp) de alla tillhör. Planethierarkin består av sju sådana stora grupper.

⁴Gruppens mål är att så fungera som en enhet att ingenting kan inom den väcka till liv sådana rent mänskliga egenskaper som separatism, personlig isolering och själviskt sökande. Osjälviska människor är inte så sällsynta. Osjälviska grupper är mycket sällsynta.

⁵Fyra förmågor utmärker främst det grupparbete som skall utföras och bör också känneteckna de lärjungar som skall utväljas för träning: mottaglighet för högre slags intryck, opersonlighet, begynnande kausal medvetenhet och mental polarisering. I detta sammanhang nämnes inte idealistisk strävan, osjälviskhet och vilja att tjäna. Detta beror inte på att dessa förmågor vore oväsentliga, utan tvärtom på att de är grundläggande, så att de måste ingå som självklar förutsättning hos alla esoteriker.

6.11 Integration

¹I esoteriken förekommer termen "integration" som benämning på flera olika slags processer. Gemensamt för dem alla är att individen genom ett högre hölje lär sig behärska alla lägre. Man kan tala om förstajagets, kausaljagets, essentialjagets etc. integration.

²Förstajagets integration är den process, vari individen lär sig behärska medvetenheten och energin i emotionala och fysiska höljena. Därtill fordras att vara ett mentaljag. Särskilt viktigt är att behärska emotionalhöljet. Därvid gäller det icke att söka döda känslorna eller vägra dem beaktande. Det fordras att kunna behärska dessa energier och använda dem på rätt sätt. Hos det integrerade förstajaget är förbindelsen mellan mentalmedvetenheten och hjärnan omedelbar. Individen kan icke förvärva andrajagsmedvetenhet, förrän han blivit ett integrerat förstajag.

³Kausaljagets integration är den process, vari kausalhöljet genomtränger inkarnationshöljerna allt mer, tills individen blivit kausaljag. Hos kausaljaget är direkt förbindelse mellan det kausal-mentala och hjärnan.

⁴Essentialjagets integration går till delvis på motsvarande sätt. Hos essentialjaget är obruten förbindelse mellan andratriaden och hjärnan.

6.12 Några förutsättningar för lärjungaskapet

¹Även den aspirant, som nått därhän att icke för någon längre tid kunna uppge fullföljandet av beslutet att målmedvetet sträva efter lärjungaskapet, saknar oftast det mod som utgör en av de viktigaste förutsättningarna för att lyckas.

²Det fordras mod att besluta sig för att beträda vägen, att bryta med sitt förflutna och allt vad det innebär av egna intressen, vanor, folks förändrade inställning, offra allt för det enda väsentliga. Även om lärjungen skulle stå ensam, så har han inte tid att känna detta, ty han har inte tid att tänka på sig själv.

³Lärjungaskap är ett personligt förhållande till dels planethierarkin, dels en esoterisk grupp. Man tiger om personliga förhållanden. Man vittnar aldrig om sig själv. Man tiger dessutom alltid med sina avsikter, med vad man ämnar göra. Att förråda planer är i alltför många fall tillräckligt för att omintetgöra dem. Det är en sak endast "invigda" förstår. Man förråder inte förtroenden, om man inte är en förrädare, allas hemliga fiende. Den som inte förvärvat konsten att tiga, att bedöma vad som får, kan eller bör sägas, har långt kvar till lärjungaskap. Man besvarar helt enkelt aldrig frågor om egna eller andras personliga förhållanden. De angår inte andra. Man kunde fylla hela bibliotek med redogörelser för allt det onda som skvallar har vållat.

⁴"Vaksam tystnad" betyder mycket mer än vad det ytliga tänkandet föreställer sig. Det betyder att lärjungen låter inkarnationshöljernas automatiska "pladder" tystna och i den så erhåll-

na stillheten koncentrerat ger akt på finare, svagare intryck, som annars (vanligen) gått honom förbi, till exempel lärarens antydningar och utsagda uppmaningar, äldre lärjungarnas tystnad och icke-göra.

⁵Men skall man bli antagen till lärjunge, måste man långt innan, som aspirant, ha visat sig villig att tjäna mänskligheten. Varje antagen lärjunge har således under många inkarnationer varit en livets tjänare. Det är först när lärjungaskapet visar sig vara den faktor, som sätter individen i stånd att ännu bättre tjäna, som frågan blir aktuell för de övervakande instanserna. Finns då även de egenskaper och förmågor, som erfordras för snabbare medvetenhetsutveckling, får individen undergå särskilda prov, som visar hans stabilitet.

⁶Lärjungen förutsättes vara förtrogen med esoteriska världsåskådningen (tillvarons materieaspekt), så att han kan helt koncentrera sig på tillvarons medvetenhetsaspekt.

⁷För att kunna bli kausaljag måste man ha förvärvat kunskap om och lärt sig behärska materierna och energierna i fysiska, emotionala och mentala världarna. Att det även för mentaljagen på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium, eller kanske riktigare okunnighetsstadium, kräver några inkarnationers energiskt arbete under erfaren lärares ledning, borde inte vara svårt att inse. Det lönar sig föga att på egen hand ge sig in på företaget. Det klokaste en människa kan göra är att bli villigt redskap åt femte naturrikets individer genom att i mån av förmåga tillämpa livslagarna, särskilt frihetslagen, enhetslagen, självlagen och aktiveringslagen.

⁸Förutsättning är obegränsad tillit till läraren; att han vet och kan och oombedd gör vad han får. Sedan beror allt på lärjungen själv. Ytterligt få lärjungar utnyttjar alla sina möjligheter och tillfällen, och på detta beror antalet inkarnationer.

⁹Den lydne läraren måste kräva av sin lärjunge utgör intet inkräktande på dennes fria vilja. Lydnaden innebär att lärjungen noggrant följer de anvisningar han får för att kunna tillägna sig de metoder som erfordras för förvärv av högre slag av medvetenhet. Den som ej vill lyda lär sig ingenting, och den kan läraren inte hjälpa.

6.13 Rätt inställning

¹Förr, när all esoterisk undervisning meddelades uteslutande i hemliga skolor och i olika grader, vilkas olika läroinnehåll var noga skilda från varandra, fanns ingen risk för att lärjungarna skulle för tidigt få kännedom om läror de ännu inte var mogna för. I dag, när delar av esoteriken publicerats, är risken stor att läsare av denna litteratur tror att allt det sagda gäller för alla och för dem själva, att de måste praktisera sådant som de på långa tag inte är färdiga för, till exempel söka frigöra sig från sådant som de ännu behöver för sitt självförverkligande på den nivå, där de befinner sig. Den huvudregeln kan anges att ingen bör söka frigörelse från något som han uppfattar som ett verkligt behov, utan först när han inser det vara en belastning, som han gärna gör sig kvitt. Att frigöra sig, att uppge är icke i och för sig en god sak. Att för tidigt uppge kan vara ett allvarligt misstag.

²Innan individen har utsikt att med framgång påbörja frigörelseprocessen, måste han ha genomskådat många illusioner och själv insett dessas livsoduglighet eller livsfientlighet (filosofernas "livsvärde"). Ännu har mänskligheten icke insett bedrägligheten i sina emotionala illusioner och mentala fiktioner. Rikedom (ägodelar), ära (berömmelse) och makt med åtföljande hatets livselixir är mänsklighetens drivfjädrar. Individen måste ha förvärvat tillräcklig livserfarenhet (uppnått den utvecklingsnivån) för insikten att människolivet på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium icke är något åtråvärt. Han måste ha insett den mänskliga livsokunnigheten och sin egen oförmåga, kunna "sälja allt vad han har för att köpa den oskattbara pärlan" (livsvisdomens pärla). Han måste ha förvärvat den livsinstinkt (resultatet av tusentals inkarnationers erfarenheter) som säger honom, att "detta" ej kan vara livets mening och mål. Han blir då sökare och söker, tills han slutligen finner "rätta vägen".

³Enligt planethierarkin är tjänande livsinställningen enklaste, säkraste, snabbaste vägen till femte naturriket. Alla riken, som är i stånd därtill har till sin förnämsta livsuppgift att tjäna

dem på lägre utvecklingsstadier, så att de kan nå högre. Utan dylik hjälp skulle det icke finnas någon evolution eller evolutionen taga oerhört mycket längre tid. ”Den som ger han får.” De som osjälviskt tjänar mänskligheten, får allt fler tillfällen till att göra detta. Och själva tjänandet utvecklar alla erforderliga egenskaper och förmågor, befriar från emotionala illusioner och mentala fiktioner.

⁴För den som målmedvetet strävar efter att nå närmast högre rike, är Pytagoras’ påpekande av väsentlig betydelse: ”Den som vandrar vägen är ej till för sin egen skull utan för andras.”

6.14 Hinder på vägen

¹De viktigaste hindren för lärjungaskapet är dels ännu icke skördad dålig sådd, dels för litet procenttal av nödvändiga egenskaper, och de kan vara många. Hur många inkarnationer aspiranten behöver för att kunna bli antagen till lärjunge, är omöjligt att säga. Och när lärjungen sitt mål inom tolv till sju inkarnationer, är det icke dåligt arbetat. En tröst för lärjungen är emellertid att inkarnationerna kan tagas i rask följd: sju inkarnationer inom sju hundra år.

²Såvida lärjungen inte handlar efter de givna instruktionerna och har tillit till lärarens avsikt, är det som läraren kan säga eller göra av ringa gagn, tjänar blott till att öka det redan stora ansvaret och därmed sammanhängande vådor: kunskapen och den andliga (45:4–47:3) energin utövar ett starkt tryck på lärjungen och blir till en fara, om han inte använder dem rätt.

³Det ständiga spanandet efter resultat och fenomen har hindrat många tilltänkta lärjungar i deras vandring på vägen.

6.15 Läran lever icke oanvänd

¹Det finns sådana som studerar esoteriken men avstår från försök att vandra vägen. Detta är en missuppfattning, ty esoteriken kan aldrig vara enbart teori, utan måste också alltid vara praktik. Liksom det är omöjligt att vandra vägen utan att studera esoteriken, är det omöjligt att studera esoteriken utan att samtidigt vandra vägen. En annan sak är däremot att intensiteten i både det teoretiska och praktiska skiljer sig åt mellan individerna. Sedan gammalt skiljer man i stort mellan de tre kategorierna ”mjuka”, ”genomsnittliga” och ”övermåttliga”.

²Den felaktiga åsikten, att man kan ägna sig åt esoteriken enbart som en teori utan ansträngning att tillämpa läran i livet, är ett typiskt modernt fenomen, ty något sådant kunde aldrig ha uppstått på den tid studiet av esoteriken förbehölls de i kunskapsordnarna invigda. Men nu, när esoteriken är publicerad och ”fritt tillgänglig för alla”, får man räkna med att omogna ger sig in på detta studium. Mognaden visar sig nämligen i viljan och beredskapen att också praktiskt tillämpa vad man fått lära.

³I själva verket hör esoterikens teori, hylozoiken, till den esoteriska vägen såsom en ”icke lösttagbar” del av denna, och även det teoretiska studiet är underkastat lagar och regler alldeles såsom vandrandet av vägen för övrigt. Och dessa lagar och regler kan man inte ostraffat överträda.

⁴De som är ivriga att sprida kännedom om esoteriken, bör därför vara på sin vakt gentemot sådana människor, som dras till esoteriken enbart som ett teoretiskt studium, av nyfikenhet, av fascination över det fördolda, av önskan att komma över metoder att förbättra sitt liv i materiell och egoistisk mening, men som inte visar något särskilt intresse av att tillämpa kunskapen i osjälviskt arbete och tjänande.

⁵Det finns också sådana människor, som studerar esoteriken intensivt och på sätt och vis i rätt anda men likväl inte gör större ansträngningar att förverkliga läran, därför att de, som de säger, ”inte känner sig värdiga eller färdiga” att kalla sig aspiranter. Detta är i bästa fall obefogad och onödig ödmjukhet, men vanligen enbart bekvämlighetens och lojhetens förevändning för att slippa obehagliga ansträngningar.